

Gyz La Rivière

Gyz La Rivière werkt als solo kunstenaar en vormgever, daarnaast is hij één van de twee HuMobisten. Het merendeel van zijn werk bestaat uit video-, installatie- en performancekunst. Ook ontwerpt, bedenkt en cureert hij tentoonstellingen. Naast het kunstenaarschap maakt hij ook veel (grafisch) toegepast werk, zowel autonoom als in opdracht.

Kunst kwam in zijn leven toen hij begon met skateboarden in 1987. *Skateboarding* opende een deur naar een hele nieuwe wereld. Gyz La Rivière studeerde mode-vormgeving aan de Willem de Kooning Academie en studeerde in 2000 als eerste modestudent af zonder kledingcollectie.

Gyz La Rivière's werk gaat over onrust, leegte, verveling en verzadiging, maar ook over optimisme. Hij haalt zijn inspiratie uit de enorme hoeveelheden beelden, logo's en iconen die onze waarneming bereiken door middel van onze (te gekke!) visuele cultuur. Ook de stad *an sich* speelt een belangrijke rol in zijn werk en zijn geliefde Rotterdam in het bijzonder.

Verzamelen

'In 1997 stelde ik in (het net geopende) Showroom MAMA de overzichtstentoonstelling 'Game Over' (videogames 1972 - 1997) samen. Deze ervaring was belangrijk voor me, omdat ik voor het eerst samenwerkingsverbanden aan ging met diverse kunstenaars en vormgevers. Door Game Over werd me duidelijk hoe je projecten van de grond kan krijgen. Sindsdien heb ik heel veel verschillende projecten gerealiseerd. Individueel en samenwerkend. Ook heb ik m'n palet verrijkt met werkelijk alle disciplines. Die onrust en die vernieuwingsdrang zit dus ook in mij.'

In de westerse wereld is er een continue drang naar lust en het opnieuw uitvinden van 'smaak'. Gyz La Rivière wilt dit proces archiveren. Hiermee stelt hij zichzelf in staat om grip te krijgen op de 'tijd', om boven de tijd te gaan staan.

Gyz La Rivière ordent tijd als een visuele archivaris. Door beelden te isoleren uit hun oorspronkelijke context en ze in een nieuw autonoom kader te plaatsen, wordt La Rivière heer en meester over het door hemzelf gecreëerde schizoïde en puzzelstukachtige universum.

'Sinds 2009 ben ik bijvoorbeeld bezig met een serie opeenvolgende zeefdrukken (Yellow Pages Series, The Little Red Book Series en Blue Book Series) waarin ik verzamelde objecten in een nieuwe context plaats en vervolgens rangschik op kleur, waardoor er een eenheid in de serie ontstaat'.

'Een voorbeeld hiervan is het poppetje 'Woodstock' uit de Snoopy strip. Dit gele vogeltje heeft een hanenkam. De eerste associaties met de hanenkam zijn punk en anarchisme, maar de naam Woodstock heeft een heel andere betekenis in de populaire cultuur. Hippiecultuur en punk als tegenpolen worden dan opeens in een simpel vogeltje verenigd en zo ontstaat uit het niets een spanningsveld, dat voor mij de basis van kunst is. Dergelijke combinaties vind ik boeiend om mee te spelen en op een kinderlijke manier iets te vertellen over onze geschiedenis en onze toekomst'.

Gargamel?

In 2006 toonde Gyz La Rivière een installatie met 1500 smurfen in het Centrum Beeldende Kunst (Rotterdam). In 2007 gingen de smurfen op herhaling bij de Municipal Gallery Arsenal in Poznan (Polen), in 2008 in de solo tentoonstelling (Han Solo) bij galerie Cokkie Snoei en in 2010 in de solo tentoonstelling (Black, Yellow, Red and other colors) bij Kunstencentrum BELGIE in Hasselt. Titel: *Zonder Gargamel*. 'Dat is de tovenaar waar ze allemaal bang voor zijn'.

La Rivière's eigen Gargamel is de dirigistische overheid die Rotterdam gefragmentariseerd heeft zonder oog voor de samenhang tussen de delen. Spirituele kaalslag, in zijn opinie. Het boek *Rotterdam 2040* is zijn reactie op de 'Stadsvisie 2030' van de gemeente, die niet van een adembenemende verbeelding getuigt en geen binding heeft met de historie. Gyz wil de stad weer tot een eenheid smeden en haar de warmte geven die zij ooit –in de periode van het Interbellum en daarvoor– wel bezat.

Optimisme

Het is tijd voor wat burgerlijke ongehoorzaamheid. Bram Peper zei in 1973 in NRC Handelsblad: 'De legitimiteit van het democratisch stelsel wordt eerder bedreigd door een gebrek dan door een teveel aan burgerlijke ongehoorzaamheid'. Die uitspraak is juist. Wij moeten meer in eigen hand houden. Óf Rotterdam wordt een soort Detroit, óf wij worden een superstad.

De vraag is natuurlijk: hoe verwezenlijk je dat? Gyz La Rivière is een typisch Rotterdamse avantgardist. De mouwen opstropen en er tegenaan (ook al is dat een cliché). Hij maakt deel uit van een nieuwe generatie kunstenaars die Rotterdam internationaal op de kaart gaat zetten. Ook zijn autonome werk (o.a. Das ist ein Hund, London Calling *The Clash* of Civilizations, Gothic Modernist Tendencies) is interessant. Hij is, hoe jong ook, een belangrijke meneer in het creatieve proces van een stad die nog steeds in ontwikkeling is. Hij wil wakker schudden. Hij geeft impulsen in een richting die de *babyboomers and beyond* uit het oog verloren hebben. 'Het is nu heel modern om naar het verleden te kijken', zegt La Rivière, om er corrigerend aan toe te voegen: 'Ik ben geen nostalgist, ik ben een optimist'. Dat optimisme is verfrissend. Het leverde hem in 2002 de Rotterdamse Maaskantprijs op en sprankelt in de projecten die hij de afgelopen jaren heeft gerealiseerd. In 2006 verscheen 'Een Dure Grap' over de activiteiten van de HuMobisten 2000-2005 (samen met Rufus Ketting). In 2007 publiceerde hij samen met Fleur Kolk *flyer'dam*, een tentoonstelling en publicatie over de Rotterdamse flyercultuur. Op Valentijnsdag 2008 presenteerde hij *Jan Hart*, een kunstenaarspolemie over het beeld 'De Verwoeste Stad' van Zadkine, in de volksmond in de jaren vijftig ook wel *Jan Gat* genoemd. In 2009 regisseerde hij de 50

minuten durende film *12, a film about the Fret Click* over een Rotterdamse en randstedelijke vriendengroep. In april van dit jaar publiceerde hij voor TENT *Treurniet*, een essay over het (kunst) toekomstperspectief van Rotterdam.

Één van de meest recente werken van Gyz La Rivière is het boek *Rotterdam 2040* dat hij op 20 november 2010 presenteerde in een bomvol Ro Theater gedurende een feest met diverse sprekers en artiesten. Het eerste exemplaar werd in ontvangst genomen door Jules Deelder. Het 1000ste exemplaar werd aangeboden aan Wethouder Karakus.

Een citaat van Gyz La Rivière uit *Rotterdam 2040 - Rotterdam and me*

In 1970 vond in Rotterdam C'70 plaats, een manifestatie in het teken van 25 jaar wederopbouw. Zes jaar later werd ik geboren en werd voorzichtig begonnen met de eerste wolkenkrabber in het gebied van het Weena: gebouw de Hofpoort, het hoofdkantoor van Shell Nederland. Weer vijf jaar later liep ik op een goede dag met mijn moeder over het Weena. Er viel me iets raars op en ik informeerde bij mijn moeder hoe dit in elkaar stak. 'Mama, waarom zijn hier herten?'

Tot aan 1983 was er aan de overzijde van het Weena, achter de Doelen, een hertenkamp. Het gehele Weena was voornamelijk één grote grasmat met een autoweg. Er was nog niets gebouwd in het lege gebied dat achter was gebleven na het verwoestende bombardement van 1940. Ik kreeg van mijn moeder te horen dat Rotterdam ooit was gebombardeerd en dat die prachtige grasmat op het Weena, inclusief herten, daar iets mee te maken had.

Ik groeide op in een stad die niet af was. En de stad groeide met me mee. Ik kreeg mijn eerste jeugdpuistjes en de stad haar eerste skyscrapers. Het uiterlijk van Rotterdam veranderde richting een soort volwassenheid en dat van mezelf ook. We reageerden en reageren nog steeds op elkaar, zo lijkt het. De stad krijgt ambitie en ik merk zoiets bij mezelf ook. De stad fluit me terug en ik ben kritisch op de stad. We blijven veranderen in elkaars aanwezigheid. Rond 2040 ben ik ongeveer vijftien. Hoe zit ik dan in elkaar? Ben ik dan een vrolijke pensionado of zo'n ouwe zeur die het over 'moeten werken' heeft? En hoe zit dat met mijn stad? Is Rotterdam tegen die tijd een ingeslapen stad of juist een meetellende metropool? En hoe komt dat dan? Wat zou daarvoor moeten gebeuren?

Deze vraag zou ik nu eens niet bij het gemeentebestuur, een ingevlogen expert, een architect, of een stedenbouwkundige willen neerleggen, maar zelf willen proberen te beantwoorden. Dit boek is een eerste poging daartoe.

Rotterdam 2040 - Een stukje uit het voorwoord

Gyz La Rivière is een Rotterdamse kunstenaar in de letterlijke zin van het woord – niet omdat hij in Rotterdam woont, maar omdat Rotterdam zijn klei, verf en canvas is. Dat bewees hij met uiteenlopende projecten als *Jan Hart, flyer'dam* en *12, a film about the Fret Click*. Ook het boek *Rotterdam 2040*, is de eerste aanzet tot een scenario, kunstwerk, installatie of documentaire. De toekomst mag dan verleden tijd zijn, 2040 is onontkoombaar.

Siebe Thissen (hoofd kunst & openbare ruimte Centrum Beeldende Kunst, Rotterdam)

Hans Walgenbach (directeur Museum Rotterdam)

'Rotterdam is zijn klei, verf en canvas', schrijven Siebe Thissen (CBK) en Hans Walgenbach (Museum Rotterdam) in hun voorwoord in *Rotterdam 2040*. Maar de kwaliteit van Gyz gaat verder dan de stad die zijn thematisch project is. Hij is een man van de wereld. Vorig jaar (2010) gaf hij een lezing in Shanghai en was zijn werk in o.a. Londen en België te zien. Het jaar daarvoor van Belfast tot Montréal en van Chicago tot Sofia. Dit jaar met Pasen was hij nog met Rufus Ketting in Helsinki voor een groepstentoonstelling van de HuMobisten. In 2003 konden passanten op de ramen van showroom MAMA op de Witte de Withstraat de tekst: *Kunst Is Arrogant En Dat Willen We Graag Zo Houden* zien. Wie kan de HuMobisten eens ongelijk geven en zeker nu.

Sinds 2000 maakt Gyz La Rivière deel uit van het kunstenaarsduo de HuMobisten.

HuMobisten

Sinds 2000 verkennen de HuMobisten de grensgebieden van de beeldende kunst met (o.a.) politiek, vormgeving, sociologie, filosofie en het vrije ondernemingschap. Het HuMobisme staat voor een combinatie van 'Hu'-mor en William Burroughs' M.O.B.-ism (Mind-your-Own-Business-ism). Onder het motto 'Er moet meer gelachen worden in de wereld', stelden ze vooral in het begin van de samenwerking maatschappelijke fenomenen en problemen aan de kaak, waar ze vervolgens pasklare en heldere 'oplossingen' voor verzonnen. Tegenwoordig echter, denken ze dat de werkelijkheid bestaat uit een heleboel werkelijkheden bij elkaar en is 'pasklaar' een woord uit een grijs verleden. Hierdoor zijn hun werken absurder of abstracter te noemen en gaan vanzelfsprekend meer over hun wereld dan dé wereld in het algemeen.

Wij noemen ons zelf 'serious pranksters' die kunst en vormgeving maken die veelal gaat over de absurde wereld en onszelf. De HuMobisten zeggen tegen geen enkele discipline 'NEE!'. We maken al meer dan tien jaar performances en installaties. Films, video, mode, fotografie, poëzie, muziek en andere audio, workshops en zelfs schilderkunst komen in ons inmiddels aanzienlijke oeuvre voor. Daarnaast duikt het werk van de HuMobisten regelmatig op in het Rotterdamse en Nederlandse straatbeeld op posters, flyers, t-shirts en in tijdschriften. Ook houden wij sinds een jaar of acht een veelbezocht weblog bij (www.humobisten.com) waarin we verslag uitbrengen van onze dagelijkse beslommelingen en de visies die we eraan overhouden. Redenen genoeg om ons schijnbaar onsamenhangende oeuvre eens in één publicatie onder te brengen ('Een Dure Grap [An Expensive Joke], early HuMobisten years 2000-2005') en die in 2012 een vervolg publicatie te geven, aangezien de HuMobisten dan 12,5 jaar bestaan.